

Legea lui Dumnezeu

Pentru studiul din această săptămână, citește:
Matei 5:17-19.21-44; 19:16-22; Marcu 7:9-13.

Sabat după-amiază

**Textul de memorat: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”
(Ioan 14:15)**

În general, conducătorii iudei țineau Legea la loc de cinste, dar o înțelegeau greșit, crezând că pot fi socotiți neprihăniți prin respectarea ei. Apostolul Pavel exprima situația lor în următoarele cuvinte: „Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere, pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu” (Romani 10:2,3).

Din cauza acestei raportări greșite la Lege, Domnul Isus a contestat și chiar a dezaprobat tradițiile lor în repetate rânduri (Marcu 7:1-13), iar ei L-au criticat și L-au acuzat pe nedrept de încălcarea Legii.

Este important să reținem faptul că, deși a criticat în mod deschis practicile legaliste ale fariseilor, Domnul Isus a onorat Cele Zece Porunci, susținând clar perpetuitatea lor și explicând înțelesul și scopul lor. El a declarat că a venit ca să împlinească Legea (Matei 5:17). Într-un anumit sens, chiar și moartea Sa ne vorbește despre valabilitatea neîntreruptă a Legii lui Dumnezeu.

Un proiect pentru inima ta – Biruiește răul prin bine

„Dacă ai avea mai multă răbdare însoțită de iubire duioasă și dacă, de dragul lui Hristos, ai trece peste multe lucruri fără să le iei în seamă și astfel să aduni resentimente, influența ta ar fi mai bună, mai mântuitoare. Tu ai nevoie de dragoste, de milă duioasă și de afecțiune.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 2, p. 432

Meditează, roagă-te și acționează!

1. Ce aflăm din Matei 5:17-19 despre atitudinea Domnului Isus față de Lege?

De regulă, cuvântul „Lege” denumește primele cinci cărți ale Bibliei (cunoscute și sub numele de Pentateuh, sau Tora), însă, în acest caz, contextul pare a indica faptul că Domnul Isus Se referea mai întâi de toate la Cele Zece Porunci. De aceea, când a spus că nu a venit „să strice” Legea, El a spus de fapt: „Nu am venit să anulez sau să desființez Cele Zece Porunci.” Sensul acestei afirmații este foarte limpede și sugera, probabil, ideea că aceia care „stricau” Legea erau conducătorii religioși, deoarece îi diminuau importanța prin faptul că o puneau în umbra tradiției (Matei 15:3,6). Spre deosebire de aceștia, El a venit „să împlinească” Legea, să scoată la lumină sensul ei adânc, oferindu-ne un exemplu de ascultare desăvârșită de voința lui Dumnezeu. (Vezi Romani 8:3,4.)

2. Cine este Îngerul care i-a vorbit lui Moise pe Sinai? De ce este important acest fapt? Faptele 7:38; Isaia 63:9; 1 Corinteni 10:4.

„Hristos nu a fost numai conducătorul evreilor în pustie (...), ci și Acela care i-a dat lui Israel Legea. În mijlocul slavei de pe Sinai, Hristos a rostit în auzul întregului popor cele zece precepte ale Legii Tatălui Său. El a fost Cel care i-a dat lui Moise Legea scrisă pe tablele de piatră.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 366

Faptul că Domnul Hristos Însuși i-a dat lui Moise Legea pe Sinai ne determină să privim Legea cu seriozitate. De asemenea, faptul că El Și-a luat timp să o explice în detaliu, după cum se arată în Evanghelii, ne convinge de importanța ascultării de ea. Nu putem găsi în învățăturile Sale și nici în viața Sa nimic care să ne dea de înțeles că Decalogul nu ar mai trebui să fie respectat de creștini.

Legea mai este încă valabilă în dreptul tuturor oamenilor, dar nu ea ne mântuiește (vezi Galateni 3:21). Care este, de fapt, relația dintre Lege și har?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă că perpetuitatea Legii are implicații profunde asupra modului în care biserica creștină prezintă mesajul mântuirii.

La nivelul sentimentelor: Să se simtă încurajați la gândul că îi slujesc unui Dumnezeu consecvent, care nu își schimbă nici caracterul, nici principiile.

La nivel practic: Să îl invite pe Domnul Hristos în fiecare zi în inimile lor, ca să le dea dorința și puterea de a împlini voia Sa.

SCHIȚA STUDIULUI

- I. **Cunoștințe: Moartea Domnului Hristos pe Calvar confirmă perpetuitatea Legii divine**
 - A. De ce nu a modificat Domnul Isus Legea, dacă în acest mod ar fi fost scutit să plătească pedeapsa pentru încălcarea ei?
 - B. Ce ne spune moartea Sa despre semnificația și importanța Legii?
- II. **Sentimente: Noi îi slujim unui Dumnezeu care nu își schimbă caracterul sau principiile**
 - A. Cum s-ar simți creștinii dacă I-ar sluji unui Dumnezeu schimbător care și-ar modifica iar și iar cerințele?
 - B. Cum le putem vorbi celor care au crescut în preajma unor persoane inconsecvente despre caracterul neschimbător al lui Dumnezeu?
 - C. În ce moduri este afectată lucrarea de răspândire a Evangheliei de creștinii inconsecvenți?
- III. **Practic: Deși este mai presus de puterea omului să asculte de Lege, când Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, El ne dă putere să ascultăm**
 - A. Ce activități putem include în programul nostru aglomerat pentru a încuraja dependența totală de Duhul Sfânt care ne dă puterea de a împlini voia lui Dumnezeu?
 - B. Ce putem face spre a stârni interesul celor din jur pentru o viață sfântă?

Rezumat: Legea neschimbătoare a lui Dumnezeu ne oferă stabilitate și siguranță. Harul divin ne ajută să trăim în armonie cu prevederile ei.

După ce a subliniat perpetuitatea Celor Zece Porunci, Domnul Isus a continuat Predica de pe Munte cu exemple concrete de păzire a legilor din Vechiul Testament. Oamenii ajunseseră să le înțeleagă atât de greșit, încât El a simțit nevoia de a aduce clarificări.

3. Ce anume a pus în contrast Domnul Isus atunci când a amintit diverse aspecte, porunci, prevederi ale acestor legi? La ce autoritate a apelat în fiecare caz? Matei 5:21-44

Observăm că, în fiecare caz, Domnul Isus citează mai întâi un text din Vechiul Testament (Exodul 20:13,14; Deuteronomul 5:17,18; Exodul 21:24; Leviticul 24:20; Deuteronomul 19:21) și apoi face o afirmație care pare a-l contrazice. Dar putem trage concluzia că El a discreditat Legea? Nicidecum! El nu a făcut altceva decât să pună în contrast interpretările fariseilor cu adevăratul înțeles al Legii, oferind explicații și lărgind ceea ce ei redusese la o simplă formalitate.

În mod obișnuit, rabinii citau din tradiție. Ea era autoritatea la care apelau pentru a interpreta Legea. Însă Domnul Hristos a făcut apel la autoritatea Sa, ca Dătător al Legii. Expresia „dar Eu vă spun...” apare de șase ori în acest capitol, subliniind această calitate a Sa.

Un alt lucru interesant este acela că învățăturile Sale și cerințele prezentate de El treceau cu mult peste simpla formă a Legii, luând în considerare spiritul din spatele literei Legii, acel spirit care dă sens și viață și fără de care totul ar fi pur formalism. Păzirea Legii, ca fapt în sine, și atât, nu duce decât la moarte. Ea nu are niciun rost dacă nu este înțeleasă ca o expresie, ca o manifestare a mântuirii prin har.

Gândește-te la atitudinile cărturarilor și ale fariseilor descrise în Matei 25:3-5,23-28. Cum putem asculta de Legea lui Dumnezeu din toată inima, ferindu-ne de capcana ipocriziei și a legalismului? Ce rol crucial joacă înțelegerea harului în evitarea legalismului?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Matei 5:17-19.

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Creștinii care respectă din toată inima Legea neschimbătoare a lui Dumnezeu se așază în poziția favorabilă din care pot primi și pot transmite mai departe cele mai mari binecuvântări ale Cerului.

Armonia universului depinde de consecvența legilor care îl susțin. Legea gravitației este valabilă și dimineața, și seara, și în februarie, și în septembrie, și în Amsterdam, și în Maracheș. Ingineria nu ar putea exista în lipsa unor legi naturale stabile.

Și Legea spirituală este de neschimbat și universal valabilă. Adulterul a fost imoral în timpul lui David, la Ierusalim, și rămâne imoral până azi, oriunde am trăi. Uciderea a fost păcat acum trei milenii în Samaria, când Izabela i-a luat viața lui Nabot, și este păcat și astăzi, fie că ne aflăm în Montreal sau în Oslo. Hotărârile divine se aplică egal, indiferent de statutul social, de naționalitate și de sex. Atunci când legile omenești contramandază legile divine, moralitatea are de suferit. Dar standardele divine rămân neschimbate. Legile omenești sunt deseori modificate în funcție de opiniile la modă și de presiunile sociale. Dar „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8).

Activitate introductivă: Alege un sport ale cărui reguli sunt cunoscute de membrii grupei. Întreabă-i: Cum ar fi dacă s-ar schimba regulile de la o competiție la alta sau în cadrul aceleiași competiții? Ce s-ar întâmpla dacă fiecare echipă ar avea regulile ei? Ar mai exista dreptate, imparțialitate și corectitudine? Cum este afectată planificarea pe termen lung de modificarea permanentă a cerințelor? Ce beneficii derivă din impunerea acelorași standarde pentru toți? Ce avantaje oferă aplicarea regulilor în mod consecvent?

De discutat: Ai jucat vreodată un joc în care unul dintre jucători ignora instrucțiunile stabilite sau acceptate în mod tradițional și inventa reguli proprii? Cum te-ai simțit? Cum te-ai simți dacă Dumnezeu Și-ar schimba mereu poruncile?

4. Cum a lărgit Domnul Isus sensul Legii în exemplul din Matei 5:27,28? Ce a spus El în versetele 29 și 30? Cum să înțelegem aceste cuvinte?

Până la momentul acela, israeliții socoteau că adulterul înseamnă întreținerea de relații intime cu soțul sau soția altcuiva. Domnul Hristos contrazice această interpretare îngustă, făcând referire la două porunci (a șaptea și a zecea) și arătând că, datorită poruncii a zecea, adulterul include și gândurile și dorințele desfrânate.

În versetele 29 și 30, El trece la folosirea unui limbaj figurat. Putem lua cuvintele Sale și în sens propriu – mai bine să trăiești mutilat decât să pierzi veșnicia. Dar Domnul nu recomandă mutilarea, pentru că ar contrazice alte învățături biblice (Leviticul 19:27,28; 21:17-20), ci, mai degrabă, controlul asupra gândurilor și impulsurilor. Când vorbește despre scoaterea ochiului ori despre tăierea mâinii, El ne sfătuiește să păstrăm distanța față de ispită și păcat prin decizii și acțiuni ferme.

5. Ce întrebare l-au pus fariseii? De ce era aceasta o întrebare-capcană? Cum a răspuns Domnul Isus? Matei 19:3-9; compară cu Matei 5:31,32.

Ambele texte (Matei 5:31 și 19:7) citează din Deuteronomul 24:1. Textul acesta era înțeles diferit de cele două școli rabinice existente atunci: Hillel considera divorțul permis din aproape orice motiv; Shammai susținea că divorțul era permis doar pe motiv de adulter. Fariseii încearcă aici să-L facă pe Domnul Isus să ia partea uneia dintre aceste două școli, însă El trimite la planul inițial al lui Dumnezeu și arată că divorțul nu a existat niciodată în acest plan: „Deci ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă” (Matei 19:6). „Cartea de despărțire” dată de soț soției pe motiv că a descoperit „ceva rușinos în ea” a fost îngăduită de Dumnezeu din cauza „împietririi inimii” oamenilor. Domnul Isus a corectat interpretările greșite date acestui pasaj și a subliniat sfințenia și permanența căsătoriei: înaintea lui Dumnezeu, singurul motiv de divorț este desfrânarea (gr. *porneia*, „infidelitate”, „imoralitate”).

Luăm noi în serios sfatul Domnului Isus referitor la scoaterea ochiului și la tăierea mâinii? Ce avertizare mai serioasă ne-ar fi putut da pentru a ne atrage atenția asupra riscului de a pierde viața veșnică din cauza păcatului?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Caracterul neschimbător al lui Dumnezeu și al Legii Sale

(Revezi împreună cu grupa Matei 5:17-44.)

În timp, s-au desprins din creștinism diferite linii de gândire cu privire la Lege. Ereticul Marcion din secolul al II-lea, cu mulți adepți în Asia Mică, susținea că Legea este a Dumnezeului Vechiului Testament (care era interesat mai ales de dreptate și de pedeapsă) și Evanghelia, a Dumnezeului Noului Testament, altul decât cel din Vechiul, (interesat de mântuirea prin har). Îndurarea divină era mai importantă decât dreptatea, pedeapsa și Legea. Deși a respins acuzațiile de *antinomianism*, presuposițiile teologice ale lui Marcion nu au făcut altceva decât să invalideze Legea divină.

Antinomianismul (*anti* – „împotriva” și *nomos* – „lege”) s-a dezvoltat în Evul Mediu târziu, ca reacție la *monahismul legalist*. Antidotul monahismului pentru eșecul moral era viața ascetică – se considera că omul se poate curăți de poftele trupești prin tăcere, autoflagelare și diverse „fapte bune”. Învățătura despre libertatea creștină s-a opus pedepselor psihice sau fizice autoprovocate, însă extremiștii au început să propage în locul eliberării de sub condamnarea Legii, eliberarea de datoria de a o respecta. Această falsă eliberare spirituală elimină mărturisirea păcatelor și sfințirea prin lucrarea și călăuzirea Duhului Sfânt. Consecința – căutarea nestingherită a plăcerilor și narcisismul spiritual.

Dispensaționalismul lui John Darby a încorporat ideile lui Marcion. Premisa lui era că Dumnezeu a avut atitudini diferite față de diferiți oameni de-a lungul istoriei. Era de fapt o reflectare a credinței lui Marcion în existența a doi dumnezei diferiți, doar că Darby spunea că ar exista un singur Dumnezeu care ar acționa în două moduri diferite. Astfel, în perioada Evangheliei, Dumnezeu Și-ar fi manifestat îndurarea, anulând necesitatea respectării Legii. El Și-ar fi dat seama, în final, că restricțiile date prin Moise erau imposibil de respectat și ar fi eliberat generațiile următoare de datoria de a le păzi. Din nefericire pentru ei, urmașii lui Moise se născuseră prea devreme!

Compară aceste teologii complicate cu afirmația clară a Domnului Hristos: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc...”

În cadrul unei alte confruntări (Matei 15:1-20; vezi și Marcu 7:1-13), cărturarii și fariseii L-au întrebat pe Domnul Isus de ce ucenicii Săi încălcau datina bătrânilor, o rânduială care nu făcea parte din Legea lui Moise și care impunea spălarea rituală a mâinilor înainte de a mânca. În răspunsul Său, Domnul Isus a făcut referire la o altă datină de-a fariseilor care desființa porunca a cincea.

Înainte de a analiza argumentul Său, trebuie să înțelegem că denumirea acestei tradiții create de farisei, „corban”, provine dintr-un cuvânt care înseamnă „dar, ofrandă”. Dacă cineva spunea în dreptul unui lucru: „Este corban”, se considera că obiectul respectiv era dedicat lui Dumnezeu și templului prin jurământ solemn.

6. În ce aspecte era tradiția fariseilor o încălcare a poruncii a cincea? Marcu 7:9-13. Ia în considerare importanța aducerii de daruri (Exodul 23:15; 34:20), precum și sacralitatea jurământului (Deuteronomul 23:21-23).

Fariseii reușiseră să găsească pretextul perfect pentru a-i scuti pe copii de obligația de a-și susține părinții. Ei au luat niște principii solide din Pentateuh și le-au transformat în porunci omenești, ridicându-le mai presus de poruncile lui Dumnezeu. Nu este singura dată când Domnul Isus a luat în discuție perversitatea lor: „Dar vai de voi, fariseilor! Pentru că voi dați zeciuală din izmă, din rută și din toate zarzavaturile și dați uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu: *pe acestea trebuia să le faceți și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute!*” (Luca 11:42, subl. aut.). Ei ar fi trebuit să respecte atât porunca de a-și cinsti părinții, cât și porunca de a-I aduce daruri Domnului.

Nu este de mirare că, în finalul discuției, El a aplicat la ei descrierea pe care le-o făcuse Isaia israeliților cu șapte sute de ani mai înainte: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15:8,9). Observăm așadar că, și în această situație, Domnul Isus a înălțat Cele Zece Porunci și a așezat poziția Sa în contrast cu poziția fariseilor.

În ce domenii ai tendința de a căuta „portite” pentru a scăpa de ceva ce știi clar că ești obligat să faci?

De discutat: Motivul pentru care Domnul Hristos a murit a fost încălcarea Legii (păcatul). De ce nu a schimbat Domnul Isus Legea pentru a accepta practicile răspândite pe atunci și a pune capăt încălcării Legii? Nu ar fi fost mai ușor și mai puțin dureros?

II. Modalități particulare de aplicare a unei legi neschimbătoare (Revezi împreună cu grupa Matei 5:27-30 și Marcu 7:1-13.)

Vedem aici cum a aplicat Domnul Isus poruncile. Primul pasaj se referă la porunca a șaptea. Faptul că este socotit vinovat de adulter și cel care are gânduri adultere, nu numai cel care comite fapta, arată intenția mai adâncă a poruncii. Domnul Hristos aplică principiul și la alte porunci. Astfel, nu se consideră crimă numai omuciderea premeditată, ci și ura care stă la baza ei, învinuirile mânioase și chiar insultele. Corect înțeasă, porunca a șasea interzice răzbunarea și cere să ne iubim vrăjmașii. Ea așază la loc de cinste onestitatea și binefacerea. Așadar nu este suficientă satisfacerea cerințelor minime. Motivația este mai importantă decât fapta. Slujirea din inimă devine standardul.

Domnul Hristos a denunțat tradițiile nebiblice ale fariseilor, care puneau ceremoniile purificării rituale în locul comportamentului cerut de poruncile lui Dumnezeu. Astfel, deși susțineau respectul față de părinți și considerau că porunca a cincea include grija față de ei la bătrânețe, comentatorii iudei permiteau, ca o derogare, prevederea pentru „corban”. În vechime, pe vasele folosite la serviciile sacrificiale era scris cuvântul „corban”, care înseamnă „consacrat”. Lucrurile care erau declarate a fi consacrate Îi aparțineau strict lui Dumnezeu și nu puteau fi întrebuințate în alte scopuri. Copiii care nu erau dispuși să-și susțină părinții la bătrânețe depuneau jurământul de a-și consacra bunurile templului. De fapt, le păstrau pentru ei, prevalându-se de astfel de „portite” din Lege. În aparență, ei se supuneau Legii divine, dar, în practică, o încălcau.

De discutat: Care poziție e mai bună: poziția antinomianistă (atacarea fățișă a ascultării de Legea divină) sau susținerea Legii, dar atacarea ei pe la spate? Argumentează. Cum poate schimba pocăința aceste două atitudini greșite?

7. Citește Matei 19:16-22. Ce adevăruri mari putem desprinde din această discuție pe marginea Legii și a păzirii ei?

Tânărul bogat nu a putut să priceapă că mântuirea din păcat nu este rodul păzirii Legii (nici chiar al păzirii ei stricte!), ci este darul Dătătorului Legii, al Mântuitorului. Evreii au știut acest lucru de la bun început, dar l-au uitat pe parcurs. De aceea, Domnul Isus reia aici acest adevăr, subliniind ideea că ascultarea și consacrarea deplină depind mult una de cealaltă și, dacă le separăm, devenim niște credincioși prefăcuți. „Nu poate fi acceptat nimic mai puțin decât ascultarea. Predarea de sine este esența învățăturilor lui Hristos. Adeseori ea este prezentată și cerută într-un limbaj care pare autoritar, deoarece nu există o altă cale de mântuire a omului decât aceea de a elimina acele lucruri care, dacă ar fi hrănite, nu ar face decât să corupă întreaga ființă.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 523

Într-o altă ocazie, după ce saducheii au eșuat în încercarea de a-L pune pe Domnul Hristos în încurcătură cu o problemă legată de înviere, fariseii și-au adunat forțele pentru o ultimă încercare de a-L prinde cu vorba și de a-L învinui de încălcarea Legii. Au ales în acest scop un învățător al Legii care să-L întrebe care era cea mai însemnată poruncă (Matei 22:35-40).

Probabil că întrebarea aceasta a apărut în momentul în care rabinii au dorit să aranjeze toate poruncile în ordinea importanței. De regulă, când întâlneau două porunci care li se părea că ar intra în conflict, îi dădeau întâietate poruncii pe care o socoteau mai importantă, iar pe cealaltă considerau că o puteau încălca în voie. În ce privește Decalogul, fariseii puneau un accent deosebit pe primele patru porunci, în defavoarea celorlalte șase. De aici și marile lor deficiențe în chestiunile legate de religia practică!

Domnul Isus le-a răspuns cu înțelepciune: mai întâi de toate, pentru a putea păzi Legea lui Dumnezeu este necesar să avem dragoste față de Dumnezeu și față de aproapele. Fără dragoste, ascultarea nu este posibilă și nu are nicio valoare. Iar cel care Îl iubește pe Dumnezeu are dorința de a-și pune viața în armonie cu voința Sa, așa cum este ea exprimată în toate Cele Zece Porunci ale Sale. „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15), avea să spună Domnul Isus mai târziu.

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Ce este mai ușor: să spui că ești de acord cu Legea sau să o aplici în mod practic în viața ta? „Fapte, nu vorbe!” Faptele vorbesc mai tare decât cuvintele.

Întrebări

1. Cum putem aplica în viața noastră intențiile pozitive ale Legii lui Dumnezeu? (De pildă, intenția pozitivă a poruncii „Să nu comiți adulter”, este fidelitatea conjugală; intenția pozitivă a poruncii „Să nu mărturisești strâmb” este onestitatea absolută.)
2. Cum putem păzi poruncile din plăcere, și nu dintr-un simțământ de obligație?
3. Cum le putem atrage atenția celorlalți asupra importanței păzirii Legii fără să avem o atitudine fariseică?
4. Ce măsuri de siguranță putem lua pentru o ascultare autentică și evitarea celor două extreme: ascultarea în scopul obținerii mântuirii și ascultarea doar „cu buzele”?
5. Cum putem înfățișa Evanghelia astfel încât oamenii să poate percepe relația armonioasă dintre ea și Lege?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Creștinii autentici nu sunt cei care evită să facă lucruri rele, ci aceia care fac lucruri bune. Regulile au de obicei o formă negativă pentru a sublinia restricția: „Nu depășiți limita de viteză!”; „Nu luați lucrurile care nu vă aparțin!”. Ele urmăresc păstrarea ordinii și limitează acțiunile care pot distruge relațiile. Însă ele nu promovează construirea de relații pozitive. Unii soți sunt, în principiu, credincioși soțiilor lor, dar le neglijează. Unii oameni nu fură, dar trec nepăsători pe lângă cei nevoiași. Ei nu încalcă prin fapte principiile iubirii și ale binefacerii, dar nici nu le respectă. Ignorarea intențiilor pozitive ale poruncilor lui Dumnezeu duce în mod frecvent la legalism.

Activitate: Exprimați Cele Zece Porunci în formă pozitivă pentru a transmite principiile pe care trebuie să se bazeze relația cu Dumnezeu și relația cu oamenii. După aceea, gândiți-vă la cât mai multe modalități de promovare a acestor principii. Selectați cel puțin o modalitate pe care o puteți pune în practică săptămâna aceasta.

Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, capitolul „Spiritalitatea Legii”, p. 45-78; *Hristos, Lumina lumii*, capitolele „Predica de pe Munte”, p. 307-314, și „Controversa”, p. 606-609.

„Referitor la Lege, Domnul Isus a spus: «Am venit nu să stric, ci să împlinesc...», ceea ce înseamnă că El a venit să umple măsura deplină a cerinței Legii, să dea un exemplu de conformare desăvârșită față de voia lui Dumnezeu. (...)

Misiunea Sa a fost «să vestească o lege mare și minunată» (Isaia 42:21). El avea să arate natura spirituală a Legii, să înfățișeze principiile ei larg cuprinzătoare și să lămurească obligativitatea ei veșnică. (...)

De-a lungul peregrinării Sale din dragoste pe pământ, Isus, întipăririi Ființei Tatălui, strălucirea slavei Sale, Răscumpărătorul care S-a tăgăduit pe Sine, a fost imaginea vie a caracterului Legii lui Dumnezeu. Prin viața Lui s-a demonstrat că dragostea cerească, principiile creștine stau la baza dreptății veșnice.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 48,49

Întrebări pentru discuție

1. În ce aspecte avem tendința de a fi legalisti ca fariseii? Pe de altă parte, la ce pericol ne expunem atunci când tragem concluzia că dragostea de Dumnezeu nu include ascultarea de Legea Sa? Alcătuieste o listă cu modalitățile în care ne putem feri de aceste două capcane. Prezintă-ți ideile în cadrul grupei.
2. După cum se știe, negarea valabilității continue a Celor Zece Porunci nu este altceva decât o încercare de a scăpa de păzirea zilei a șaptea ca zi de odihnă. Revezi toate vindecările pe care le-a făcut Domnul Isus în Sabat. Ce ni se spune în aceste relatări despre valabilitatea Legii lui Dumnezeu și despre valabilitatea Sabatului zilei a șaptea? Putem aduce ca argument împotriva respectării Sabatului vreun exemplu din viața Domnului Isus?
3. Teologii folosesc uneori expresia „univers moral”. Ce înseamnă ea? Este moral universul nostru? Iar dacă este, de ce este? Ce rol are Legea lui Dumnezeu în acest univers? Poate universul să fie moral în absența unei legi morale care să îl governeze? Discutați. Cum ne ajută această idee să explicăm încercarea lui Satana de a anula Legea?

Un gest de iubire

Muthu este profesor de religie la un liceu adventist din sud-vestul Indiei. Dar activitatea sa se extinde dincolo de sala de clasă. El îi duce pe elevi și pe adulți în satele învecinate pentru a organiza diferitele secțiuni ale Școlii de Sabat cu sătenii care nu-L cunosc pe Isus.

Mai întâi se ține Școala de Sabat pentru copii la umbra unui copac. Copiii ascultă povestiri și cântă apoi le fac vizite sătenilor ca să se roage pentru cei bolnavi sau descurajați. La sfârșit, li se alătură și adulții.

Odată, în timp ce era cu echipa sa în vizită într-un sat, Muthu a descoperit o casă veche din lut, deteriorată din cauza ploilor și a aflat că femeia care locuise acolo era acum fără adăpost. Mai mult, era bolnavă de lepră și nimeni nu se apropia de ea. Profesorul Muthu și echipa lui nu au mai ținut Școala de Sabat, ci au curățat casa și curtea de gunoaie. Sătenii i-au văzut și le-au venit în ajutor. Au făcut un adăpost temporar din câțiva stâlpi de lemn și o bucată de prelată.

În timpul săptămânii, echipa a început să construiască pentru această femeie o casă mică, dar solidă. Când au văzut că nu li s-a întâmplat nimic rău, sătenii au început să o trateze din nou pe femeie ca pe una de-a lor. Unii i-au oferit haine și obiecte de uz casnic.

Sabatul următor, femeia l-a întâlnit pe profesor în sat și a insistat să intre în casa ei. Aici, i-a arătat doi saci plini cu nuci-de-cocos. „Acesta este darul meu pentru biserică”, a spus ea. Profesorul a fost impresionat de gestul ei: timp de o săptămână întreagă, femeia aceasta strânse o sută de nuci-de-cocos și le cărase una câte una până acasă la ea.

Acum, în satul acesta se adună pentru închinare un mare număr de oameni. Nu există încă nicio biserică, dar sătenii îi primesc cu multă căldură pe adventiști fiindcă știu că lor le pasă de ei. Biserica cea mai apropiată se află la cinci-șase kilometri distanță și nu există mijloc de transport. Noii credincioși învață să se roage și Îi cer lui Dumnezeu o biserică.

Sătenii din miile de sate din această zonă se închină la dumnezei de piatră. Ei nu au aflat că Isus îi iubește și vrea ca ei să aibă viață veșnică. Darurile noastre pentru misiune fac posibilă construirea în acest sat a unei biserici în care oamenii să I se închine lui Dumnezeu împreună cu familiile și prietenii lor.

Muthu Kutti slujește ca evanghelist laic în Madurai, India.